

СУМНА ЗГАДКА.

Будинок показаний збоку, на верхній знімок знаходився в гарній, центральній ділянці міста, на вулиці Тен ч. 13; був набутий на власність, в році 1946-му, з'єднаним Українським Допомоговим Американським Комітетом на скороченню З.У.Д.А.К., та відданий в тимчасове користування Голові Української Громадської Опіки у Франції - пану С.Созонтову.

В році 1949-му, ЗУДАК рішив свій будинок, разом з великим пляцом, на якому він стояв продати, та просив керівника будинку н.Созонтова, підшукати купця на згаданий маєток.

Тому, що в цьому будинку мешкали українські сестри Службниці, то католицькі кола хотіли набути дім з подвірком під монастир; але ціна яку зажадав за свій об'єкт ЗУДАК в два і півмільйона Франків здавалася католикам високою й вони з купна зрезигнували.

Іншого купця не знаходилося, аж до 1958 року. В міжчасі, Українська Православна Парафія на Рада, що поставила собі завдання збудувати Собор Ім.Св. Симона в Парижі, зібрала на ту ціль дуже поважну суму грошей вже на початку збірки, в році 1953-му. За, лише, половину тої суми можна було купити великий і добрий пляц ЗУДАК-у, а за другу частину зібраних грошей, можна було розпочати будову, і як на ті часи заложити фундаменти і вивести мур, а з пізнішими збірками, що рікою плили з Америки, можна було дуже легко і скоро збудувати Собор - завітну мрію православних українців у Франції.

На велике здивування, члена Вуд. Комітету ген. Удовиченка, керівники того комітету не спішили з купуванням того дійсно прекрасного пляцу, а коли звертався генерал до Голови Вуд. Комітету за виясненнями, то діставав замість вияснень, грубі відповіді, які генерал, по своєму м'якому лагідному характеру терпеливо зносив, та бачучи, що й інші члени К-ту не дуже турбуються перестав докучати, в надії що все буде добре. Але помилився.

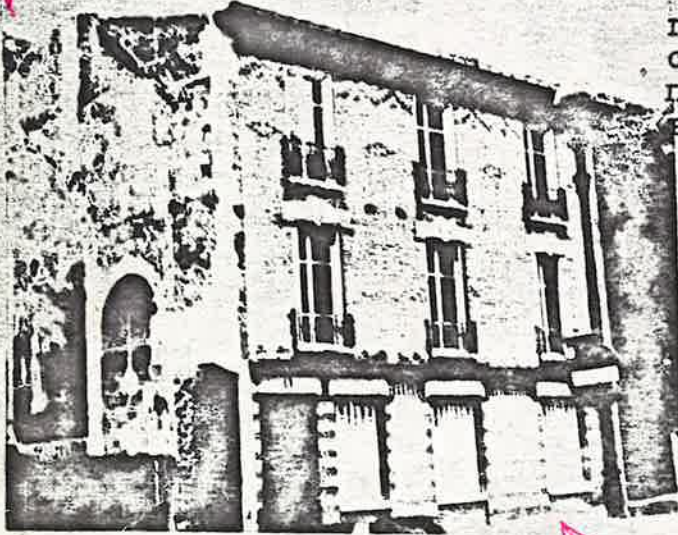
Не дивлячися на те, що ЗУДАК кілька разів звертався до С.Созонтава в справі купця на дім на вул. Тен ч.13, п.Созонтів, напевно ні одного разу не пропонував на купця Парафія на Православну Раді, яка мала гроші і могла негайно той пляц купити. Але ні Созонтів ні П.Плевака, які знали про продаж ЗУДАК-ом свого пляцу не спішили з його купівлею.

Причина тої незрозумілої байдужості С.Созонтова, та П.Плевака і інших вгаємих

Дім на вул. Тен ч. 13.

Український Дім у Парижі є власністю Українського Допомогового Комітету в Америці; він має 3 поверхи (16 кімнат). Після купівлі його в 1946 році він був даний нашими американськими братами до розпорядження українських еміграційних організацій у Франції. Адміністратором дому є п. інж. С. Созонтів, що є одночасно і постійним уповноваженим Американського Комітету на Францію.

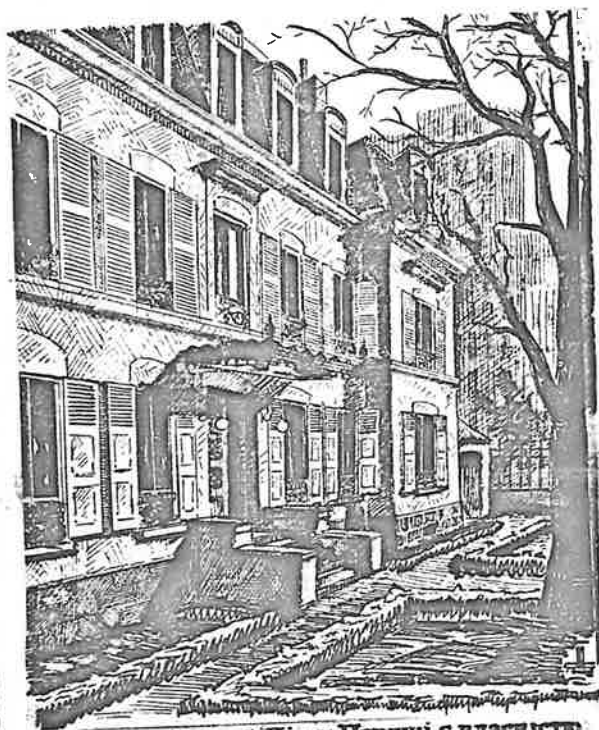
На долі: Мешкальний дім, що будівельний Комітет назвав його "Храмом Ім.Св. Симона" ?? На ділі ж в тому домі є лише невеличка салька для Богослужб, що ні в яким разі не може замінити монументу на який було зібрано великі суми грошей.

Дім на вул. Палестин ч.6, за який заплачено 40 мільйонів Франків, плюс, коштуватиме великих мільйонів його ремонт.

За цей гарний великий будинок з пляцом у 800 кв. метрів, що рів-
ратових метрів ЗУДАК жадав 7 000 доларів, що рів-
нялось приблизно 2 500 000 старих франків

Український Дім у Парижі є власністю Українського Допомогового Комітету в Америці; він має 3 поверхи (16 кімнат). Після купівлі його в 1946 році він був даний нашими американськими братами до розпорядження українських еміграційних організацій у Франції. Адміністратором дому є п. інж. С. Созонтів.

Доповнення до "ВІДКРИТОГО ЛИСТА" підписано-
го 30 видними в громадському житті особами,
заселеними в різних департаментах Франції.

Поданий на знімці, ліворуч, будинок враз з великим пляцом 800 кв. метрів приблизно, був куплений з'єднаним Українським Допомоговим Американським Комітетом /З.У.Д.А.К./ за 800 000 старих франків - в році 1946-му; а в році 1949-му, ЗУДАК жадав уже за цей самий пляц з домом, 2 500 000 ст. франків.

Купців довгий час не знаходилося.

В році 1942-му, Українська Православна Па-
фіальна Рада виділила із свого складу так званий: Комітет Будови Храму ім. Св. Симона в Парижі. Було записано в тому Комітеті, щось з 20 прізв'іщ, але справи вершили фактично 3 особи, це: Голова К-ту Петро Плевако; його Заступник С. Созонтів і два секретарі: Микола Ковальський та Микола Гмиря. Цей останній був мало обізнаний з тим, що творили перші три головачи того органу.

В році 1953-му вже була зібрана на будову Храму сума, за половину якої можна було купити згаданий вище дім з пляцом ЗУДАК-у, а за другу частину суми розпочати будову Храму, і щонайменш вивести його мурі

Крім трох згаданих активних членів Буд. Комітету, цікавився дуже справою будови Храму генерал Ол. Удовиченко, також Член К-ту. Він знав, так само як і згадана трійка, про продаж ЗУДАК-ом свого пляцу, і дивувався, чому ці три панове не спішають з купівлею дуже гарного пляцу, в центрі Парижу?

На вперті домагання ген. Удовиченка, Голова Будів. Комітету П. Плевако, з великою неохотою і незадоволенням на генерала, таки звернувся до представник ЗУДАК-у, що доглядав дому, п. Голіана. В році 1953-му, з заявою, що він хоче купити пляц ЗУДАК-у під будову Храму. У відповідь дістав п. Плевако пораду від п. Голіана, звернутися з пропозицією купна до Головної Управи ЗУДАК-у, позаяк п. Голіян, не будучи власником того пляцу з домом, не міг його про-
давати. Але звертатися до ЗУДАК-у, дійсного власника того об'єкту, п. Плевако і не думав, бо в той час вже головачи Будівельного К-ту мали свій плян, по якому збиралися використати для своїх вигід зібрані на будову гроші, про що й пишеться у відкритому листі.

Щоб позбутися генерала Удовиченка з його докучливими для будівників домаганнями, купівлі пляцу ЗУДАК-у під будову Храму, хтось з тих будівників пустив чутку, що мов С. Созонтів "дає" під будову свій власний пляц на вулиці Ганже-Гі ч.-б; але те "дає" коштувало Православній Парафії майже п'ять міліонів старих франків, які десь зникли в кешенях верховодів Будів. Комітету, а на подарованому за п'ять міліонів пляцу, як виявилось, заборонено ставити будинки, про що головачи знали наперед, але людей дурили.

Проти ж ген. Удовиченка, вони повели підступну роботу, маючи на цілі вбити його морально і тим для себе знешкодити, знаючи його авторитет, який був ними використаний під час збірки грошей на будову Храму.

ЧИТАЙТЕ ЗАЛУЧЕНИМ ПРИ ЦЬОМУ "ВІДКРИТИЙ ЛИСТ"!

Обставини сприяли спекулянтам, бо переселенча гарячка ще тривала, і хто мав вигляди на виїзд за океан старався за виїздом, хто виглядів не мав займався влаштуванням своїх справ у Франції. Людям не вистарчало часу займатися справами громадськими настільки аби бути в повному курсі справ. такий стан, ніби давав запоруку спекулянтам, що їх махінації не викриються.

Підбадьорені спекулянти своєю "блискучою" вдачею обдуривши паразитів і жертводавців, що до "дармового" пляцу Созонтіва, бо на ділі вони прикарманили собі більше чотирох мільйонів франків / приблизно десять тисяч доларів /, про що люди довідалися пізніше, "будівники" почали розглядуватися за новою наживою.

На "подарованому" Созонтівим пляцу, в западній вулиці на окраїні Парижа, стояла стара з потріскавшими стінами рудера призначена на знос; зробивши з двох кімнат невелику салью "архітекти" влаштували її для відправ служб Божих та за допомогою послухної їм місцевої преси, і обдуреної заокеанської, розтрубили про збудований "величавий" храм імені св. Симона в Парижі, закликаючи одночасно до пожертв на його викінчення; та замовчуючи що той храм довго стояти не буде з причини вищій згаданої: рудера призначена владою на знос.

Люде в розсіянню, не підозріваючи ошуканства, щедро жертвували на дійсно велике діло, а не на нові спекуляції "будівників". На протязі 20 років пліли широкою рікою гроши з усіх закутків вільного світу в руки і кешені дільців. А храму як не було так і не було виглядів, що буде він збудований...

Але всьому приходить кінець; наближався й кінець обіцянкам збудувати храм. Цей кінець був прискорений тим, що люди почали "тривожити" будівників настирливими та погрозливими запитаннями: Чому не розпочинається будова Храму? Були вистосовані листи до головного "архітектора" тої будови, про якого торонтські "Нові Дні" за червень 1971 року писали, що він - Петро Антонович Плевако керував будовою храму св. Симона в Парижі?! / див. Нові Дні, Червень 1971, стор. 18-та, 12-й рядок зверху /

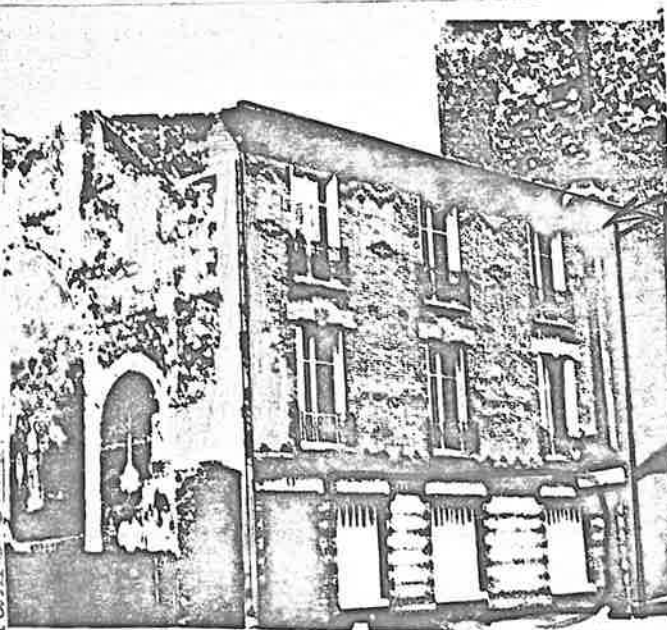
у Н. Днях

Тому що уся галіматія уміщена про Плевака має ціллю прикрити його спекуляції, ми до тої справи - вернемося. А наразі подаємо на знімку тут той "величавий" Катедральний Храм - "візитну картку всіх православних українців в Європі" ?..

Навіть більшовики не могли б так наглумитися над православними українцями в Європі!..

Будинок на вулиці Палестін ч.-6, в якому міститься "Катедральний Храм" що його Плевако називає глузливо "візитною карткою всіх українців в Європі. Міститься він за цими трома обведеними червоною фарбою віконницями, в невеликій коморі.

Порівняй Читачу будинок що його пропонував ген. Удовиченко за ціну 7 тисяч доларів і будинок набутий Плеваком за 120 000 доларів!

за цей старий будинок Палестін заплачено 120 000 доларів! "Будівники не хотіли купувати лішого будинку за 7 000 доларів; чому, про це читайте залучений "відкритий лист".